

стинали, що то отъ мархавица та имъ човѣкъ ни-
какъ ги не разбира.

Илия. Че азъ не сжмъ поетъ.

Максъ. Па и философи те и тѣ сж злѣ настинали.

Илия. Ам' що не дърпатъ енфие?

Максъ. Имате право, Г-нъ Кихчю.

Илия. (*Призива са*). Азъ не сжмъ философъ
(*навива кжлбо то*)

Максъ. Ако не сте философъ — то занятие
то ви е философическо.

Илия. Тжй а!

Максъ. Навивате уплжчкана прѣжда на кжлбо.

Илия. Да.

Максъ. Па като са скаса жица та — хопъ
единъ вжзѣлъ като глава та ви.

Илия. Ам' какво друго да сторя?

Максъ. И ги навивате послѣ на кжлбо то —
и мислите, бо — зна каква работа сте свършили;
но тежко му, кой то си плѣте чюрапи отъ туй кжлбо.

Илия. То е за згоденица та ми.

Максъ. Ви имате згоденица?

Илия. Ам' какво?

Максъ. Тука — въ тжзи кжща?

Илия. Ам' кадѣ?

Максъ. Да не бжде дѣвойка Юлия Щернѣ.

Илия. Ам' коя?

Максъ. Тжй а — и азъ почюхъ нѣщо таквозъ.
Знаете ли, че азъ сжмъ нейнѣ братъ?

Илия. (*стави*) Вие ли сте Г-нъ Щернѣ? Все-
покоренѣ слуга; имахъ честь да не ви познавамъ.

Максъ. Жялно ми е, Г-не, че не знаахъ намѣ-
рение то ви по съ врѣме.

Илия. Не значе нищо.

Максъ. Упростете. Много нѣщо значе. Азъ
не позволявамъ да са ужените за сестра ми.

Илия. Па защо?

Максъ. Защо то я обрѣкохъ другиму.

Илия. Други или азъ се то.